

МАСШТАБНА ЕКРАНІЗАЦІЯ ВІД СТУДІЇ
METRO-GOLDWYN-MAYER

ПРАВА ПРОДАНО В 35 КРАЇНАХ СВІТУ

ПОНАД РІК В СПИСКУ
NEW YORK TIMES BESTSELLER LIST

Меделін протягом майже всього свого життя жодного разу не виходила з дому. У неї страшна невиліковна хвороба, через яку дівчина з дитинства живе за склом, схована від зовнішнього світу: будь-що «ззовні» може принести їй смерть. Єдині, з ким Меделін може спілкуватися – це мама і медсестра. Усі решта несуть їй смертельну небезпеку...

Життя дівчини змінюється, коли в сусідній будинок переїжджає нова сім'я. Вона слідкує за новими жителями через вікно і через деякий час починає спілкуватися з Олівером. Він стає для Меделін усім. Одного дня Меделін наважується покинути дім, аби разом з Оллі втекти на берег океану і відчувати справжнє життя. Ця поїздка може стати для неї останньою. А, може, відкриє їй новий шлях...

Надзвичайно зворушлива історія про чисте кохання, непереборне бажання свободи і вічну проблему відносин батьків і дітей.

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-3874-9

9 786171 238749

НІКОЛА ЮН

УВЕСЬ ЦЕЙ СВІТ

БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES

Найбільший ризик - не ризикнути

УВЕСЬ
ЦЕЙ

роман

НІКОЛА ЮН

Nicola Yoon

EVERYTHING,
EVERYTHING

A Novel

Нікола Юн

УВЕСЬ
ЦЕЙ
СВІТ

Роман

УДК 821.111
Ю 49

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Yoon N. Everything, Everything / Nicola Yoon. — London :
Delacorte Press, 2015. — 336 p.

Переклад з англійської *Юлії Підгорної*

*Jacket artwork based on the original illustration
by Good Wives and Warriors and design by Natalie C. Sousa*

alloyentertainment

Produced by Alloy Entertainment,
LLC

Published by arrangement with
Rights People, London

- © Alloy Entertainment and Nikola Yoon, 2014
- © Nemiroltd, видання українською мовою, 2017
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

ISBN 978-617-12-3874-9 (укр.)
ISBN 978-0553496642 (англ.)

Книжка є художнім твором. Усі імена, персонажі, місця й події, описані в ній, або є витвором уяви автора, або використані образно. Будь-яка аналогія з особами (живими чи нині вже покійними), пригодами або місцями перебігу подій є збігом.

*Моєму чоловіку, Девіду Юну, який відкрив моє серце.
І моїй розумниці, красуні донечці Пенні,
яка збільшила його.*

«Ось моя таємниця. Вона досить проста:
Пильно дивитися здатне лише серце.
Очі ж головного не бачать».

*Антуан де Сент-Екзюпері,
«Маленький принц»*

БІЛА КІМНАТА

Я прочитала книжок значно більше за вас. Байдуже, скільки їх проковтнули ви. Я прочитала набагато більше. Повірте. Я мала вдосталь часу.

У моїй білій кімнаті, на тлі білих стін, корінці книжок на блискучих білих полицях мають лише один колір. Усі видання в новісіньких палітурках — жодних зношених м'яких обкладинок. Вони надходять мені Ззовні, знезаражені та запечатані у вакуумну поліетиленову плівку. Мені дуже кортить побачити, яка машина їх запаковує. Я уявляю, як кожна з книжок на моїй полиці, перед тим як потрапити до мене, мандрує білою конвеєрною лінією до прямокутних білих майданчиків, де автоматизовані білі руки обмітають пил із неї, зчищають бруд, чимось обприскують та стерилізують її, аби вона стала достатньо чистою для мене. Коли я отримую книжку, зонайперше я маю зняти упаковку. У процесі цього я використовую ножиці та ламаю кілька нігтів. Моє друге завдання полягає в тому, щоб написати своє ім'я на форзаці.

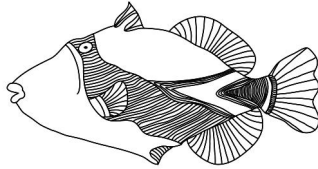
ВЛАСНІСТЬ: *Мегелін Зіннієр*

Я не знаю, навіщо роблю це. Тут немає нікого, окрім моєї мами, яка геть не читає, та Карли, медсестри, якій ніколи читати, тому що весь час вона зосереджена на спостереженнях за моїм диханням. Відвідувачі заходять нечасто, тож позичати книжки нікому, так само, як і нагадувати, що забута книжка на його чи її полиці належить мені.

ВИНАГОРОДА ЗА ЗНАХІDKY (Оберіть відповідні варіанти):

Над цим написом я працюю найдовше, змінюючи його від книжки до книжки. Деякі винагорода хитромудрі:

- Пікнік зі мною (Меделін) у полі між маками, лілеями та стокротками, повними пилку, під ясним блакитним літнім небом.
- Чанювання зі мною (Меделін) на маяці посеред Атлантичного океану під час шторму.
- Сноркелінг¹ зі мною (Меделін) на острові Молокіні в пошуках національної риби Таваів – вчоловостого спинорога.

Деякі винагорода не такі вигадливі:

- Зігвізування зі мною (Меделін) букністичної крамлиці.
- Прогулянка зі мною (Меделін) кварталом.
- Коротка розмова зі мною (Меделін), обговорення всього, що заважає, на моєму білому дивані в моїй білій кімнаті.

Інколи винагорода всього-на-всього:

- Я (Меделін)

¹ Вид плавання під водою з маскою й дихальною трубкою.

ВКІД

Моя хвороба вкрай рідкісна й геть не досліджена. Це форма важкого комбінованого імунодефіциту, але ви знаєте її як «синдром хлопчика в бульбашці».

По суті, у мене алергія на світ. Напад хвороби цілком може викликати будь-що. Наприклад, хімічні речовини в мийному засобі, що використовувалися для протирання столу, до якого мені варто лише доторкнутись. Або чиїсь парфуми. Або екзотичні спеції в їжі, яку я щойно проковтнула. Це може бути одна з цих речей, або всі разом, або жодна з них, або щось зовсім інше. Ніхто не знає, що саме є спусковим гачком захворювання, але наслідки відомі всім. Моя мама каже, що немовлям я мало не померла. І тому залишаюся в групі ризику. Я не виходжу з дому, я не роблю цього впродовж сімнадцяти років.

ЩОДЕННИК ЗДОРОВ'Я

Меделин Віттієр

ІМ'Я ПАЦІЄНТА

Друге травня

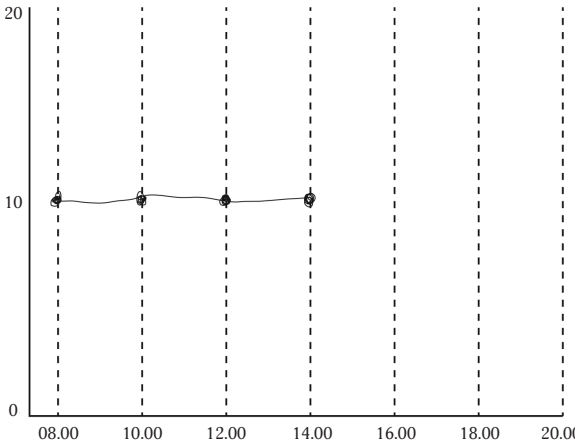
ДАТА

Лікар Пауліна Віттієр

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЯ

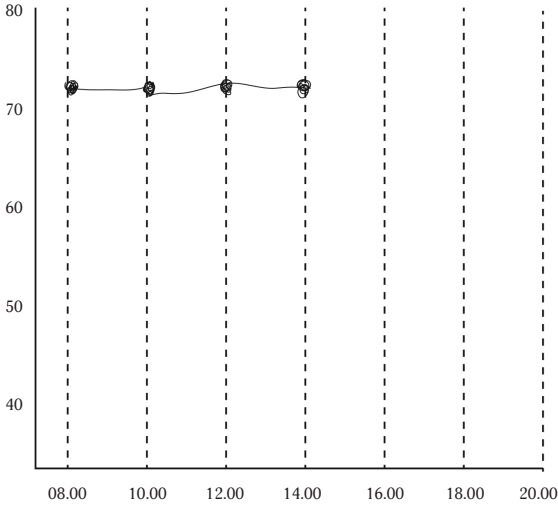
0002921

КІЛЬКІСТЬ ВДИХІВ ЗА ХВИЛИНУ

0002921

ТЕМПЕРАТУРА В КІМНАТІ

0002921

СТАН ПОВІТРЯНОГО ФІЛЬТРА

08.00	Задовільно
09.00	Задовільно
10.00	Задовільно
11.00	Задовільно
12.00	Задовільно
13.00	Задовільно
14.00	Задовільно
15.00	
16.00	
17.00	
18.00	
19.00	
20.00	

0002921

БЖАНЯ НА ДНЬ НАРДЖННЯ

— Вечір кіно, «Почесний Крокодил» чи Книжковий клуб? — запитує мама, наповнюючи повітрям манжету манометра на моїй руці. Вона не згадує «Ерудита», свою улюблену розвагу після вечері. Я дивлюся на неї і бачу, що її очі вже сміються наді мною.

— «Ерудит», — відповідаю я.

Вона припиняє накачувати манжету. Зазвичай міряє кров'яний тиск та заповнює щоденник здоров'я Карла, моя медсестра, яка працює повний робочий день, але сьогодні мама відпустила її.

Сьогодні мій День народження, а його ми святкуємо завжди разом, виключно вдвох.

Вона прикладає свій стетоскоп, щоб послухати моє серцебиття. Її усмішка зникає, і натомість з'являється серйозне обличчя лікаря. Цей вираз пацієнти бачать найчастіше — дещо безпристрасний, професійний та занепокоєний. Мені цікаво, чи вважають вони його благовісним?

Імпульсивно я похапцем цілую її в лоб, аби нагадати, що це всього-на-всього я, її улюблена пацієнтка, її донька.

Вона розплющує очі, посміхається й гладить мене по щоці. А мені спадає на думку, що дуже добре мати маму-особистого лікаря в тому разі, коли ти збираєшся народитися з хворобою, що вимагає постійного догляду.

За якусь мить вона дивиться на мене своїм поглядом, якому найбільше пасує назва «я-лікар-і-я-маю-для-вас-погані-новини».

— Сьогодні в тебе важливий день. Чому б нам не зіграти в те, де ти матимеш справжні шанси на перемогу? «Почесний Крокодил»?

Через те, що у звичайного «Крокодила» вдвох грати неможливо, ми вигдали «Почесного Крокодила». За умовами нової гри, один гравець мусить малювати, а другий має за честь розпізнавати. Якщо правильно відгадав, перший гравець отримує бали.

Я звужую очі на неї.

— Ми гратимемо в «Ерудита», і цього разу удача буде на моєму боці, — упевнено кажу я, хоча в мене жодного шансу на перемогу. За всі роки, що ми граємо в «Ерудита», я ніколи її не здобувала. Останнього разу я була близька до тріумфу, але вона розгромила мене на останньому слові, ще й потроїла рахунок.

— Гаразд, — вона хитає головою з удаваним співчуттям. — Усе, що забажаєш.

Вона заплющує усміхнені очі й слухає стетоскоп.

Решту вранішнього часу ми проводимо, чаключи над випічкою мого традиційного святкового торта з ванільним бісквітом та ванільною глазур'ю. Коли він вистигає, я наносу вкрай тонкий шар глазури, лише для того, щоби покрити торт. Ми обидві любимо торти, а не глазур. Для краси зверху на торті я маюю вісімнадцять глазурованих стокроток з білими пелюстками і білим центром. А краї торта вицяцьковуую білим мереживом.

— Ідеальний, — мама зазирає мені через плече, коли я закінчую. — Так само, як і ти.

Я повертаюся до неї обличчям. Вона посміхається мені широкою, гордою посмішкою, але на її очах зблискують сльози.

— Ти. Така. Трагічна, — кажу я і бризкаю глазур'ю їй на ніс. Це викликає в неї сміх та ще більше сліз. Насправді вона зазвичай не така емоційна, але на мій день народження вона чомусь завжди стає сентиментальною й радісною водночас. А коли вона сентиментальна й радісна, то і я також.

— Я знаю, — говорить вона, безпорадно здіймаючи руки. — Я геть розчучлена.

Вона тягне мене в обійми й стискає. Глазур потрапляє на моє волосся.

Мій день народження — це єдиний день року, коли ми обидві найбільш глибоко усвідомлюємо мою хворобу. Він — визнання того, що час спливає, так і є насправді. Він нагадує, що минув ще один рік хвороби, без жодних сподівань на одужання.

Ще один рік без нормальних підліткових речей: учнівського посвідчення водія, першого поцілунку, випускного балу, вперше розбитого серця, першої незначної аварії. І ще один рік моєї мами, коли вона не займалася нічим, окрім роботи й турботи про мене. У будь-який інший день ці прогалини легко, принаймні легше, ігнорувати.

Цього року трохи важче, ніж попереднього. Може, причина в тому, що мені виповнюється вісімнадцять. Формально я тепер доросла. Мені варто було б поїхати з дому та вступити до коледжу. А моїй мамі натомість почати переживати синдром порожнього гнізда¹. Але через ВКІД я нікуди не поїду.

Пізніше, після вечері, вона дарує мені набір акварельних олівців, які були в моєму списку побажань декілька місяців поспіль. Ми йдемо до вітальні й сідаємо навпроти журнального столика по-турецьки, схрестивши ноги. Це також частина нашого святкового ритуалу: вона запалює однеєнку свічку в центрі торта.

Я заплющую очі, загадую бажання й задуваю свічку.

Щойно я розплющую очі, вона запитує:

— А що ти загадала?

¹ Сповнена самотністю домівка.

Насправді, існує тільки одна річ, варта бажання, — це чарівні ліки, які дозволили б мені вирватися в зовнішній світ, наче дикій тварині з клітки. Але я ніколи не загадую це бажання, бо воно неймовірне. Це наче жадати, щоб русалки, дракони та єдинороги були справжніми. Натомість я загадаю щось мислиміше, ніж ліки. Те, що, швидше за все, не примусить нас сумувати. І відповідаю:

— Мир на всій планеті.

Після трьох шматків торта, ми починаємо грати в «Ерудита». До перемоги мені далеко, я навіть не наближаюся до неї.

Вона використовує всі дев'ять літер і підкладає до ПОКАЛІПСИ літеру С. Виходить ПОКАЛІПСИС. Я питаю:

— Що це?

— Апокаліпсис, — відповідає вона, у її очах грають бісики.

— Ні, мамо. Нізащо. Я тобі цього не подарую.

— Так, — лише відповідає вона.

— Мамо, тобі потрібна ще одна «А». Нізащо.

— Покаліпсис, — говорить вона і вказує на літери для більшого ефекту. — Це рахується.

Я кручу головою.

— П О К А Л І П С И С, — наполягає вона, повільно вимовляючи слово.

— Господи, ти невблаганна, — вимовляю я, здіймаючи руки. — Добре, добре, це рахується.

— Йєсссс!

Вона стискає кулак і, сміючись наді мною, позначає свій рахунок, тепер уже нездоланний.

— Ти ніколи не розуміла цю гру. Це гра переконання.

Я відрізаю собі ще один шматок торта.

— Це не було переконанням. Це був обман.

— Це те саме, — відповідає вона, і ми обидві сміємося. — Завтра ти можеш обійти мене в «Почесного Крокодила».

Після моєї поразки ми переходимо на диван і дивимось наш улюблений фільм — «Молодий Франкенштейн»¹. Це також частина нашого святкового ритуалу. Я кладу голову їй на коліна, вона гладить моє волосся, і ми сміємося зі знайомих жартів так само, як сміялися з них чимало років поспіль. Загалом непоганий спосіб відсвяткувати своє вісімнадцятиріччя.

¹ «Молодий Франкенштейн» — пародійна комедія Мела Брукса і Джина Вайлдера. 2003 року стрічка увійшла до Національного реєстру фільмів Америки, які мають особливе культурне, історичне й естетичне значення. (Прим. ред.)

УСЕ НЕЗМІННО

Наступного ранку, коли я сиджу на своєму білому дивані з книжкою на колінах, заходить Карла.

— *Feliz cumpleaños*¹, — співає вона.

Я відкладаю читиво.

— *Gracias*²

— Як минуло свято?

Вона починає розпаковувати свою медичну сумку.

— Було весело.

— Ванільний торт та ванільна глазур? — питає вона.

— Звичайно.

— «Молодий Франкенштейн»?

— Так.

— І ти програла в ту гру? — питає Карла.

— Ми надто передбачувані, еге ж?

— Не зважай на мене, — каже вона, сміючись. — Я просто заздрю тому, наскільки ви з мамою милі.

Вона відкриває мій щоденник здоров'я на учорашніх записах, швидко проглядає мамині нотатки й додає новий аркуш до теки.

— Цими днями Роза навіть не спромоглася приділити мені уваги.

Роза — це сімнадцятирічна донька Карли. За словами Карли, вони були дуже близькі, доки гормони та хлопці не взяли над донькою гору. Я не уявляю, як таке могло би статися зі мною і мамою.

¹ З днем народження (*исп.*).

² Дякую (*исп.*).

Карла сідає на диван поруч зі мною, і я простягаю їй руку, аби зміряти кров'яний тиск. Її погляд ковзає по моїй книжці.

— *«Квіти для Елджернона»*? — питає вона. — Хіба не ця книжка завжди доводить тебе до сліз?

— Одного дня цього не станеться, — відповідаю я. — І я хочу бути певна, що тоді я буду читати саме цю книжку.

Вона пускає очі під лоба й бере мою руку.

Це досить легковажна відмовка, але пізніше я запитую себе, чи насправді відповідають мої слова дійсності.

Можливо, я сподіваюсь, що одного прекрасного дня, коли-небудь, усе зміниться.

ЖИТТЯ КОРОТКЕ™¹

ОГЛЯД СПОЙЛЕРІВ ВІД МЕДЕЛІН

«КВИТИ ДЛЯ ЕЛДЖЕРНОНА», АВТОР ДЕНІЕЛ КІЗ

Увага, спойлер: Елджернон — це мишеня. Воно помирає.

¹ ТМ — спеціальний значок, поширений у світовій практиці, який повідомляє про те, що товарний знак зареєстрований. Скорочення від англ. trade mark — торгова марка. (*Прим. ред.*).

ІНШОПЛАНЕТНЕ ВТОРГНЕННЯ, ЧАСТИНА ДРУГА

Я саме читаю те місце, де Чарлі усвідомлює, що доля мишеняти може бути і його власною, коли раптом до мене долинає гучний розкотистий шум іззовні. Одразу ж думками я мандрую в космічний простір. Я уявляю собі величезний космічний корабель, що зависнув у небі над нами.

Будинок здригається, а мої книжки на полицях вібрують. До гуркоту додається протяжний гул, і я знаю, що це таке. Вантажівка. Напевно, збилася з маршруту, кажу я собі, аби не розчаровуватись. Мабуть, щойно схибила на повороті, прямуючи кудись.

Але невдовзі двигун затихає. Чутно, як відкриваються й закриваються двері. Минає хвилина-друга, і до мене долинає жіночий голос:

— Ласкаво просимо усіх до нашого нового будинку!

Карла декілька секунд не зводить із мене очей. Я знаю, про що вона думає.

Це відбувається знову.

ЩОДЕННИК МЕДЕЛІН

П'яте серпня

Родина з сусіднього будинку переїхала. Під час зборів хлопчик ртасав. Він сховався в саду та їв землю, доки мама не знайшла його. Але вона не сварила його, як робила це зазвичай.

Ззовні тепер так тихо.

Минулої ночі мені наснилось, що вони насправді не переїхали. Їх викрали прибульці. Вони не забрали мене, бо я хворіто, а їм були потрібні лише здорові люди. Прибульці забрали маму, Карлу та сусідів, а я залишилася на самоті.

Я прокинулася у сльозах, і мама зайшла до мене й залишилася у ліжку зі мною. Я не розповіла їй, про що був той сон, тому що це б їй засмутило, але я розповіла Карлі, і вона обійняла мене.

ЛАСКАВО ПРОСИМО ДО КОМІТЕТУ

— Карло, — говорю я, — усе буде не так, як останнього разу. Мені вже не вісім років.

— Пообіцяй мені... — починає вона, але я вже біля вікна, відсуваю штори.

Я не готова до яскравого каліфорнійського сонця. Я готова до його вигляду, високого, гарячого й сліпучого, серед чистого білого неба. Я кліпаю очима, які нічого не бачать. Але потім білий туман починає розсіюватися. І предмети повертаються на свої місця.

Я бачу вантажівку й силуєт літньої жінки, що крутиться біля неї — мати. Біля задньої частини вантажівки стоїть літній чоловік — батько. Я спостерігаю за дівчиною, можливо, трохи молодшою за мене — донька.

Потім я бачу його. Він високий, худий і одягнений у чорне: чорна футболка, чорні джинси, чорні кросівки й чорна в'язана шапка, що повністю приховує його волосся. Він світлошкірий із блідо-медовою засмагою, із трохи різкими рисами обличчя. Він зістрибує зі свого місця в задній частині вантажівки й вільно ковзає по дорозі, наче гравітація впливає на нього по-іншому, ніж на нас. Потім зупиняється, схиляє голову набік і вдивляється у свій новий будинок, наче це якась загадка.

За кілька секунд хлопчина починає злегка балансувати на стопах. Зненацька зривається з місця й буквально пробігає шість футів¹ по фасаді будинку. Він хапається за підвіконня й розгойдується на ньому протягом секунди чи двох, а потім приземлюється навпочіпки.

¹ 1 фут = 30,48 см.

— Чудово, Оллі, — говорить його мати.

— Хіба я не казав тобі припинити ці витівки? — бурчить його батько.

Він ігнорує обидві фрази й залишається так само сидіти навпочіпки.

Я притискаю долоню до скла, затамувавши подих, ніби це я виконала отой божевільний трюк. Я дивлюся на нього, на стіну, на підвіконня й знову на нього. Він уже не сидить на землі. Він витріщився на мене. Наші погляди зустрічаються. У моїй голові промайнула примарна думка: що він бачить у моєму вікні, дивну дівчину з широко розплющеними очима, зодягнену у все біле. Він посміхається мені, і його обличчя вже не суворе, а погляд більше не важкий. Я намагаюся посміхнутися у відповідь, але настільки розгублена, що натомість наїжачуюсь.

МОЯ БЛА КУЛЯ

Тієї ночі мені сниться, що будинок дихає разом зі мною. Я видихаю — і стіни зморщуються, наче повітряна куля, що здувається, і нищать мене. Я вдихаю — і стіни розширюються. Ще один подих — і моє життя, зрештою, вибухає.

ЧАТУВАННЯ СУСІДІВ

РОЗКЛАД ЙОГО МАМИ

- 06:35 — Виходить на ганок із чашкою чогось гарячого, що аж парує. Кава?
- 06:36 — Вдивляється в безлюдну автостанцію через дорогу, сьорбаточи свій напій. Чай?
- 07:00 — Заходить до будинку.
- 07:15 — Повертається на ганок. На прощання цілує чоловіка. Спостерігає, як від'їжджає його машина.
- 09:30 — У саду. Шукає, знаходить і викидає недопалки.
- 13:00 — Їде кудись на машині. У справах?
- 17:00 — Благає Кару й Оллі розпочати займатися хатніми справами, «поки ваш батько не повернувся додому».

РОЗКЛАД КАРИ (СЕСТРИ)

- 10:00 — Вибігає на двір, взута в чорні черевики та вдягнена у ворсистий коричневий халат.
- 10:01 — Перевіряє повідомлення на стільниковому телефоні. Вона отримує багато повідомлень.
- 10:06 — Смальить три цигарки поспіль у саду між нашими будинками.
- 10:20 — Викопує носком черевика ямку й ховає недопалки.

10:25—17:00 — обмінюється з кимось
SMS-ками або розмовляє по теле-
фону.

17:25 — Хатні справи.

РОЗКЛАД ЙОГО БАТЬКА

07:15 — Їде на роботу.

18:00 — Повертається додому з роботи.

18:20 — Сидить на ганку з напоєм № 1.

18:30 — Заходить до будинку на вечерю.

19:00 — Повертається на ганок із напоєм
№ 2.

19:25 — Напій № 3.

19:45 — У родині здійснюється галас.

22:35 — Галас у родині вщухає.

РОЗКЛАД ОМІ

Непередбачуваний

Я – ШПИГУНКА

У родині його кличуть Оллі. Ну принаймні сестра й мати. Батько називає його Олівер. Саме за ним я спостерігаю найбільше. Його кімната розташована на другому поверсі, майже навпроти моєї, а жалюзі в його кімнаті майже завжди підняті.

Іноколи він спить до обіду. Іноді виходить із кімнати ще перед тим, як я прокинуся, аби почати свої спостереження. Але найчастіше він підіймається о дев'ятій годині ранку, вилазить геть зі своєї спальні і, наче Спайдермен, вибирається на дах по слайдингу¹. Там знаходиться майже годину, потім повертається до своєї кімнати, чіпляючись ногами за вікно. Жодним чином мені не вдається побачити, чим він займається там, нагорі.

Його кімната порожня, є лише ліжко та комод. Біля дверей — купа з кількох нерозпакованих коробок, що лишилися після переїзду. Жодних прикрас, за винятком єдиного постера фільму під назвою «*Трибки по Лондону*». Я знайшла цей фільм. Він про паркур, щось на кшталт вуличної гімнастики. У ньому пояснюється, яким чином вдається виробляти ті божевільні трюки. Чим більше я дивлюся цей фільм, тим більше хочу знати.

¹ Сайдінг — панелі спеціальної форми, якими обшивають фасади будівель. (Прим. ред.).

MENTEUSE¹

Я щойно сіла вечеряти. Мама кладе серветку мені на коліна й наповнює водою спочатку мою склянку, а потім склянку Карли. У моєму домі П'ятничні Вечері особливі. Навіть Карла залишається допізна, щоб поїсти з нами, а не з власною родиною.

До П'ятничної Вечері подається все французьке. Білі тканинні серветки з вишитими по краю fleur-de-lis². Столове приладдя — вигадливий французький антикваріат. У нас навіть є мініатюрні срібні солонка та перечниця у формі *La tour Eiffel*³. Звичайно, ми повинні бути обережними, обираючи меню, через мою алергію, але моя мама завжди готує власну версію кассуле — французького рагу з куркою, ковбасою, качкою й білою квасолею. Це була улюблена страва мого батька. До того, як він помер. У кассуле, що мама готує для мене, є тільки біла квасоля в курячому бульйоні.

— Меделін, — каже мама, — містер Вотермен повідомив мені, що ти досі не впоралася з завданням з архітектури. Усе гаразд, любя?

Я спантеличена її запитанням. Я знаю, що не встигаю, але раніше такого не траплялось, тож я не здогадувалась, що вона стежить.

— Чи завдання дуже важке? — вона супить брови, наливаючи мені кассуле в глибоку тарілку. — Хочеш, я знайду тобі нового репетитора?

¹ Брехуха (фр.).

² Лілеї (фр.).

³ Ейфелева вежа (фр.).

— *Oui, non, et non*¹, — відповідаю я на кожне запитання. — Усе гаразд. Обіцяю, завтра здам. Просто я втратила відчуття часу.

Вона киває й починає нарізати й намазувати маслом скибочки хрусткого французького хліба для мене. Я знаю, що вона хоче спитати щось іще. Я навіть знаю, що саме вона хоче запитати, і якої боїться відповіді.

— Це через нових сусідів?

Карла уважно дивиться на мене. Я ніколи не брехала мамі. У мене ніколи не було для цього підстав, і я не думаю, що знаю, як це робиться. Але щось підказує мені, як вчинити.

— Я лише дуже багато читала. Ти ж знаєш, як я поринаю в хорошу книжку.

Я намагаюсь говорити переконливо, наскільки це можливо. Я не хочу її хвилювати. У неї і так вистачає клопоту через мене.

Як ви кажете французькою «брехуха»?

— Не голодна? — невдовзі запитує мама. Вона торкається рукою мого лоба. — Жару немає, — вона затримує руку на декілька секунд.

Я вже збираюсь заспокоїти її, коли лунає дзвінок у двері. Таке трапляється вкрай рідко, тож я не знаю, як реагувати.

Дзвонять знову.

Мама підводиться зі стільця.

Карла випростовується.

Дзвінок лунає втретє. Я посміхаюся без причини.

— Мадам, мені відчинити? — запитує Карла.

Мама відмахується від неї.

— Залишайся тут, — каже вона мені.

Карла підходить до мене й стає позаду, ледь помітно притримуючи мене за плечі. Я знаю, що мушу залишатися

¹ Так, ні й ні (*фр.*).

тут. Я знаю, що від мене цього чекають. Звичайно, я теж сподіваюся цього, але, так чи інакше, сьогодні я просто не можу всидіти на місці. Мені потрібно знати, хто це, навіть якщо це просто подорожній, що збився зі шляху.

Карла притримує мене за плече:

— Твоя мама наказала залишатися тут.

— Але чому? Вона надміру обережна. До того ж вона нікому не дозволить проминути тамбур.

Вона піддається, і я прямую коридором, а Карла йде позаду.

Тамбур — це невелика герметична кімната перед вхідними дверима. Вона настільки герметична, що жодні потенційні небезпеки не можуть просочитися до будинку, навіть коли вхідні двері відкриті. Я притискаю вухо. Спочатку мені нічого не вдається почути через повітряні фільтри, але потім я вловлюю голос.

— Моя мама передає вам бундт¹. Голос глибокий, м'який і, безумовно, потішний. Мій мозок обробляє слово «бундт», намагаючись уявити, як виглядає цей предмет, коли мене вражає думка, хто стоїть біля дверей. Це ж Оллі.

— Річ у тім, що кекси моєї мами не дуже смачні. Жахливі. Абсолютно неїстівні, їх неможливо вгризти. Але це між нами. Це новий голос. Дівчина. Його сестра?

¹ Бундт — популярний у США круглий солодкий кекс із хвилястими краями й наскрізним отвором усередині. Традиційно подається до кави або чаю.

— Щоразу, коли ми переїжджаємо, вона примушує нас відносити сусідам кекси.

— О. Гм. Оце так сюрприз. Дуже люб'язно. Будь ласка, перекажіть їй моє щире дякую.

Немає жодних підстав вважати, що цей кекс бундт пройшов відповідні перевірки, і я відчуваю, як моя мама, намагається підібрати слова, аби сказати їм, що вона не може прийняти гостинець, не розкриваючи правду про мене.

— На жаль, я не можу його взяти.

Збентежене мовчання.

— Отже, ви хочете, щоб ми його віднесли назад? — недовірливо запитує Оллі

— Ну, це не ввічливо, — говорить Кара. Вона здається роздратованою, але покірною, наче вона чекала такої розв'язки.

— Мені дуже прикро, — знову каже моя мама. — Усе складно. Мені справді дуже шкода, тому що це так люб'язно з вашого боку. Подякуйте їй від мене, будь ласка.

— Ваша донька вдома? — досить голосно питає Оллі перед тим, як вона закриває двері. — Ми сподівалися, вона покаже нам околиці.

Моє серце тріпоче, і я відчуваю, як воно пульсує під ребрами. Він щойно запитав про мене? Жоден сторонній раніше не відвідував мене. Окрім моєї мами, Карли й моїх репетиторів, світ ледь здогадується про моє існування. Тобто я існую онлайн. У мене є друзі в Інтернеті, я маю книжкові огляди на Tumblr¹, але це зовсім інше, ніж бути реальною людиною, яку можуть відвідувати дивні хлопчики з кексом бундт.

— Мені шкода, але вона не може. Ласкаво просимо до нашого кварталу й ще раз дякую.

¹ Сервіс мікроблогів, що дозволяє користувачам викладати текстові повідомлення, зображення, відеоролики, посилання, цитати та аудіозаписи в їхній тамбллог.

Вхідні двері зачиняються, я відступаю й чекаю на маму. Поки не відфільтрується стороннє повітря, вона повинна лишатися там, у тамбурі. Незабаром вона повертається в дім. Спочатку вона мене не помічає. Натомість стоїть нерухомо, заплющивши очі й трохи схиливши голову.

— Вибач, — промовляє вона, не дивлячись на мене.

— Усе гаразд, мамо. Не хвилюйся.

У тисячний раз я знову усвідомлюю, наскільки болісною для неї є моя хвороба. Це єдиний світ, який я знаю, але в неї до мене були мій брат і мій татко. Вона подорожувала й грала у футбол. Її життя було нормальним, без чотирнадцятигодинного щоденного ув'язнення з хворою дівчиною-підлітком.

Я обіймаю її й дозволяю їй обійняти мене протягом ще декількох хвилин. Вона сприймає цю прикрість набагато важче за мене.

— Я щось вигадую для тебе, — говорить вона.

— Немає потреби вигадувати.

— Я люблю тебе, сонечку.

Ми повертаємося до їдальні й закінчуємо вечерю швидко й здебільшого мовчки. Карла йде, і моя мама запитує, чи хочу я позмагатися в «Почесного Крокодила», але я переносу гру на наступний раз. Я насправді не в настрої. Натомість я підіймаюсь нагору, уявляючи собі, який же кекс бундт на смак.

ВІДСТОРОНЕННЯ

Повернувшись до своєї кімнати, я відразу підходжу до вікна. Його батько повернувся додому з роботи, але щось сталося, бо він злий і його лють збільшується щосекунди. Він вихоплює кекс із рук Кари й жбурляє ним в Оллі. Але хлопчина вельми швидкий і досить спритний. Він ухиляється, і бундт падає на землю.

Неймовірно, але кекс здається цілим і неушкодженим. На відміну від тарілки — її уламки розлітаються по під'їзній доріжці. Через це батько стає ще лютішим.

— Приберіть це. Приберіть це негайно.

Він заходить у дім і грюкає дверима. Мати дріботить за ним. Кара, хитнувши головою до Оллі, щось говорить йому, від чого він виглядає пригніченим. Оллі завмирає й декілька хвилин дивиться на кекс. Потім хлопчина зникає в будинку й повертається з віником та совком. Він не поспішає й підмітає уламки розбитої тарілки набагато довше, ніж це потрібно.

Закінчивши, він видирається на дах, забравши навіщося кекс із собою, і лише за годину повертається до своєї кімнати.

Я, за звичаєм, причаїлася біля штори, але раптом усвідомлюю, що більше не хочу ховатися. Я вмикаю світло й підходжу до вікна. Я навіть не роблю глибокого вдиху. Це не допоможе. Я розсуваю штори й бачу, що він уже там, у своєму вікні, дивиться на мене. Він не посміхається. Він не махає мені рукою. Натомість він підіймає руку й опускає жалюзі.

ВИЖИВАННЯ

— Чи довго ще ти будеш нидіти, вештаючись будинком? — питає Карла. — Ти така вже тиждень.

— Я не нудьгую, — відповідаю я, хоча насправді трішки захандрила.

Відсторонення Оллі змусило мене почуватися знову маленькою дівчинкою. Це нагадало мені, чому я перестала звертати увагу на світ раніше.

Дуже складно повернутися до попереднього ритму життя, коли чуєш усі звуки зовнішнього світу. Я помічаю речі, на які раніше майже не звертала уваги. Я чую, як вітер шумить у кронах дерев. Я чую, як уранці пліткують пташки. Я бачу прямокутники сонячного світла, які прослизують крізь мої штори й протягом дня мандрують кімнатою. За ними можна визначати час. Як би я не намагалася залишатися поза зовнішнім світом, він, схоже, сам вирішив прийти до мене.

— Ти постійно читаєш ті самі п'ять сторінок, — вона киває на мій примірник книжки «Володар мух».

— Що ж, це жахлива книжка.

— Я гадала, що це класика.

— Вона жахлива. Більшість хлопців огидні, і всі вони говорять про полювання й убивство свиней. Мені ніколи в житті так не хотілося бекону.

Вона сміється, але її сміх можна назвати хіба що байдужим. Вона сідає поруч зі мною на диван і кладе мої ноги до себе на коліна.

— Розкажуй, — говорить Карла.

Я відкладаю книжку й заплющую очі.

— Я лише хочу, щоб вони поїхали, — зізнаюсь я. — Раніше було легше.

Подяки

Якщо ви зараз зі мною тут, на розділі «Подяки», то ви справді сумлінний читач. А як справжній сумлінний читач книжок (та подяк) ви знаєте, що книжки не виникають лише завдяки заплутаній уяві авторів.

По-перше, я хотіла б подякувати своїй мамі, якій вистачало мрій для нас обох. Ні, мамо, Опра ще не додала мене до списку рекомендацій свого книжкового клубу¹. Але! Це може статися.

Коли я була маленькою й жила на Ямайці, мій тато писав огляди фільмів для місцевої газети. Я думала, що це (писання) і він (мій батько) були найкрутішими. Отже. Дякую своєму батькові за ідею записувати думки з голови на папері й за усвідомлення того, що думки можуть впливати на людей.

Хочу подякувати товаришам із коледжу Емерсон, які збирались кожного четверга за келихом, розмовляли й писали. Ви знаєте, хто ви? Чуваки, ви моя перша спілка письменників, та ще й яка: талановита, божевільна, здатна прийти на допомогу й здебільшого твереза. Зокрема, хочу подякувати Венді Вундер. Ти щедра, кумедна, до того ж одна з найкращих письменниць, яких я знаю.

Дякую Джоелю Хобейка, Сарі Шендлер, Наталі Суца та Джошу Бенку з компанії Alloy. Ви покращили цю книжку в усіх відношеннях. Особливо я хочу подякувати Сарі за те, що вона — божевільний геній, та Джоелю (також генію) за те, що веселив і тішив, навіть вручаючи мені дванадцять аркушів, обопільно списаних зауваженнями.

¹ Книжковий клуб Опри Вінфрі, американської актриси й ведучої ток-шоу. Вона відбирає й пропонує до уваги читачів список творів сучасних авторів, що особливо їй сподобалися.

А ще Венді Лоджія. Те, що ти стала моїм редактором, — подарунок долі. Дякую за твоє бачення, пристрась і доброту. Ти повірила в цю книжку з першого слова, і для мене це — цілий світ. Завдяки тобі й усій команді в Delacorte здійснилася моя найбільша, найдавніша та найсміливіша мрія.

Наприкінці дякую своєму чоловікові, Девіду Юну. Спасибі тобі за прекрасні малюнки о четвертій ранку між поцілунками й кавою. Дякую за увесь цей світ. За кохання. За пригоди. За родину. За це життя. Я кохаю тебе.

Про автора

Нікола Юн росла на Ямайці (острів) та в Брукліні (частина Лонг-Айленду). Зараз вона мешкає в Лос-Анджелесі з чоловіком та донькою, яких кохає понад усе. *«Увесь цей світ»* — її перший роман.

Девід Юн — письменник і художник. Він мешкає зі своєю дружиною Ніколою Юн (вищезазначеною) в Лос-Анджелесі. Свій час вони проводять, обговорюючи різні історії та читаючи своїй трирічній доньці Пенні. Девід створив ілюстрації до книжки *«Увесь цей світ»*.

Зміст

Біла кімната.....	11	П'ятнадцять хвилин по тому.....	66
Вкід.....	13	Дві години по тому.....	67
Щоденник здоров'я.....	14	Ще через десять хвилин.....	68
Бжання на день народження.....	16	Пізніше.....	69
Усе незмінно.....	21	Тим, хто чекає.....	70
Життя коротке™.....	23	Future perfect.....	72
Іншопланетне вторгнення, частина друга.....	24	Оллі.....	73
Щоденник Меделін.....	25	Діагноз.....	80
Ласкаво просимо до комітету.....	26	Перспективи.....	81
Моя біла куля.....	28	Дивокрай.....	84
Чатування сусідів.....	29	Життя коротке™.....	86
Я — шпигунка.....	31	Робить тебе сильнішим.....	87
Menteuse.....	32	Ні так можливо.....	90
Відсторонення.....	37	Час.....	92
Вживання.....	38	Любе дзеркальце.....	94
Життя коротке™.....	40	Прогноз.....	96
Перший контакт.....	41	Словник Меделін.....	100
Ніч друга.....	42	Таємниці.....	101
Ніч четверта.....	43	Дякуємо за покупки.....	102
Ніч п'ята.....	44	Нумерологія.....	103
Ніч шоста.....	45	Оллі говорить.....	105
Ніч сьома.....	46	Теорія хаосу.....	107
Перший контакт, частина друга.....	47	Розповідь двох Медді.....	111
Перший контакт, частина третя.....	50	Картка вільного користування.....	115
Морозиво для космонавта.....	60	Догори дригом.....	116
Усе ризиковано.....	63	Шкіра.....	121
		Дружба.....	122
		Дослідження.....	123

Життя і смерть.....	127	Зараз тут.....	190
Чесно.....	130	Словник Меделін.....	192
Вулеця.....	131	Винагорода за знахідку.....	193
Третя Медді.....	136	Пам'ятка про теперішнє.....	197
Життя — це подарунок.....	137	Купальник.....	200
Словник Меделін.....	139	Посібник із гавайських рифових риб.....	202
Дзеркальне відображення.....	140	Стрибок.....	203
Зміна в розкладі.....	141	Стрибки зі скелі: посібник.....	206
Більше за це.....	142	Зак.....	207
Медсестра Мегера.....	146	Ліжко Мерфі.....	214
Чатування сусідів № 2.....	149	Усі слова.....	217
Вища школа.....	151	Словник Меделін.....	220
Алоха означає привіт і прощавай, частина перша.....	154	Видимий світ.....	221
Пізніше, 21:08.....	157	Цей час.....	222
Кому дикі ріки думок?.....	158	Спіраль.....	227
Скляна стіна.....	159	Кінець.....	228
Прихований світ.....	161	Вивільнення, частина перша.....	232
Півжиття.....	162	Воскресіння.....	233
Прощавай.....	163	Повторна госпіталізація.....	234
П'ять відчуттів.....	165	Вивільнення, частина друга.....	236
Інші світи.....	167	Життя коротке™.....	239
Алоха означає привіт і прощавай, частина друга.....	172	Географія.....	240
Уже щаслива.....	173	Мапа відчаю.....	241
Інфікована.....	177	Життя коротке™.....	242
Поговоримо пізніше.....	182	Вибрати всі, видалити.....	243
Найпоширеніші запитання тих, хто летить уперше.....	183	Вдавання.....	244
Конвеєр.....	185	Воз'єднання.....	246
Словник Меделін.....	189	Чатування сусідів № 3.....	249
		П'ять рядків.....	250
		Його останній лист — це хайку.....	252

Тут і зараз.....	253	За п'ять тижнів після смерті.....	279
Особисто для мене.....	254	За шість тижнів після смерті.....	280
Захист.....	255	Мама Меделін.....	281
Словник Меделін.....	259	Квіти для Елджернона.....	282
Самосприйняття.....	260	Подарунок.....	284
Доказ життя.....	262	Кінець — це початок —	
Ззовні.....	267	це кінець.....	285
Казки.....	269	Future perfect № 2.....	287
Порожнеча.....	270	Зліт.....	288
Початки й закінчення.....	271	Пробачення.....	289
Після смерті.....	274	Життя коротке™.....	291
За тиждень після смерті.....	275	Це життя.....	292
За два тижні після смерті.....	276	Кінець.....	296
За три тижні після смерті.....	277	Подяки.....	297
За чотири тижні після смерті.....	278	Про автора.....	299

Літературно-художнє видання

ЮН Нікола
Увесь цей світ
Роман

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Відповідальний за випуск *Н. Ю. Олянішина*
Редактор *Л. О. Кратенко*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Ю. С. Любавська*

Підписано до друку 03.08.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 15,96.
Наклад 8000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Юн Н.

Ю 49 Увесь цей світ : роман / Нікола Юн ; пер. з англ. Ю. Підгорної. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 304 с.

ISBN 978-617-12-3874-9 (укр.)

ISBN 978-0553496642 (англ.)

18-річна Меделін має страшну невиліковну хворобу, через яку з дитинства живе за склом, схована від зовнішнього світу: будь-що «ззовні» може принести їй смерть. Про неї піклується її мати і медсестра Карла, яка змушена щоденно проходити годинну процедуру очищення, аби потрапити у кімнату до дівчини. Життя Меделін змінюється, коли в сусідній будинок переїжджає сім'я. Вона слідкує за ними через вікно і через деякий час починає спілкуватися з Оллі. Він стає для Меделін усім. І заради побачення з Оллі вона, здається, навіть готова розчарувати й образити маму. Одного дня Меделін наважується покинути дім, аби разом з Оллі втекти на берег океану. Ця поїздка може стати для неї останньою. А, можливо, відкриє їй очі та подарує нове життя...

УДК 821.111